

Evangelí del diumenge de la setmana XXXII de durant l'any (B): dona-li el que puguis donar

Evangelí i comentari de l'Evangelí del diumenge de la setmana XXXII de durant l'any. “En veritat us dic que aquesta viuda pobre ha tirat al tresor més que tots els altres”. El convenciment que el Senyor veu i aprecia cada detall d'afecte i entrega, encara que siguin molt petits i amagats, ens

portarà a ser molt generosos amb ell i els altres.

Evangelí (Mc 12, 38-44)

Jesús, instruint la gent, deia:

—Aneu amb compte amb els mestres de la Llei. Els agrada de passejar-se amb llargues vestidures, que la gent els saludi a les places i que els facin ocupar els seients d'honor a les sinagogues i els primers llocs en els banquetes. Devoren els béns de les viudes i fan veure que pregunten llargament. Per això aquests seran jutjats amb més rigor.

Jesús es va asseure davant la sala del tresor i mirava com la gent hi tirava diners. Molts rics hi tiraven molt. Llavors va arribar una viuda pobre que hi tirà dues petites monedes de coure. Jesús va cridar els seus deixebles i els digué:

—En veritat us dic que aquesta viuda pobra ha tirat al tresor més que tots els altres. Tots han donat el que els sobrava; ella, en canvi, ha donat el que necessitava, tot el que posseïa, tot el que tenia per a viure.

Comentari

A l'entrada del Temple de Jerusalem hi havia el *gazofilaci*, paraula d'origen grec que significa *guarda del tresor*. Aquest lloc o caixa estava destinat a rebre les almoines de la gent adinerada i també les del poble, per ajudar a sustentar les despeses del culte. Barrejada entre els qui aquell dia donaven molts diners, va aparèixer una dona que no passaria desapercebuda per a la mirada omniscient i amorosa del Senyor.

La situació de les vídues a l'antiguitat podia arribar a ser dramàtica,

sobretot si el difunt marit no havia deixat diners o possessions. Les dones depenien en gran manera del treball dels homes per al seu propi manteniment. De manera que perdre el cap de família en sumia moltes en una pobresa extrema. I per això l'Esriptura exhorta en nombrosos llocs a cuidar-les amb cura. Aquesta dona de l'Evangelí era precisament vídua i pobra.

Així s'explica l'especial alegria de Jesús, “ell sabia prou què hi ha en el cor de cadascú” (cf. *Jn* 2, 25), quan va veure com oferia per a les despeses del Temple tot allò que tenia per sobreviure, encara que fos molt poc, tan sols dues monedes de poc valor. Aquella dona va considerar que era més important el culte rendit a Déu que la seva pròpia seguretat o manutenció. Per això és un exemple excels de generositat que el mateix Jesús ens assenyala.

Al costat de la pregària i el dejuni, l'almoina és una de les accions més grates a Déu, quan es realitza amb rectitud d'intenció i esperit generós i després, quan realment ens costa, perquè és una cosa pròpia que donem desinteressadament. “¿No has vist la lluïssor de la mirada de Jesús quan la pobra viuda deixa al temple la seva petita almoina? — considerava sant Josepmaria— — Dona-li tu el que puguis donar: el mèrit no és que sigui molt o poc, sinó la voluntat amb què ho dones”^[1].

Jesús ens convida a fixar-nos en el bell exemple de la vídua pobra, perquè això ens portarà a viure la lògica del do i no pas la lògica de l'egoisme. Ens portarà, en definitiva, a ser magnànims amb Déu i els altres, com ho va ser aquella dona.

Com deia sant Josepmaria, magnanimitat significa
“Magnanimitat: grandesa d'ànim,

ànima àmplia, on en caben molts. És la força que ens disposa a sortir de nosaltres mateixos, per preparar-nos a emprendre obres de vàlua, en benefici de tothom. L'estretor no nia en el magnànim; no hi juga la gasiveria, ni el càlcul egoista, ni la trapelleria interessada. El magnànim dedica sense reserves la seva força a allò que val la pena; per això és capaç de donar-se ell mateix. No es conforma amb donar: es dona. I aleshores aconseguix d'entendre la major mostra de magnanimitat: donar-se a Déu” ^[2].

El Senyor mereix sempre el millor del nostre amor i afecte, del nostre temps i dels nostres interessos. Quan una persona o una família saben donar a Déu amb generositat i alegria, com va fer el just Abel, aleshores reben de part del Senyor el cent per un i nombroses benediccions.

“En veritat us dic que aquesta viuda pobra ha tirat al tresor més que tots els altres” (v. 43). El convenciment que el Senyor veu i aprecia cada detall d'afecte i entrega, encara que siguin molt petits i amagats, ens portarà a ser molt generosos amb ell i els altres.

^[1] Sant Josepmaria Escrivà, *Camí*, núm. 829.

^[2] Sant Josepmaria Escrivà, *Amics de Déu*, núm. 80.

Pablo M. Edo // Josh Appel -
Unsplash

diumenge-de-la-setmana-xxxii-de-
durant-lany-b-dona-li-el-que-puguís-
donar/ (17/12/2025)